

COLECCIÓN TEATRO SIGLO XXI

SERIE TEXTOS

L'ús dels possessius

(22 EDICIÓ - PREMIS UNIVERSITAT
DE VALÈNCIA D'ESCRITURA DE CREACIÓ)

26

Noelia Sánchez Martorell

VNIVERSITAT Đ VALÈNCIA

COLECCIÓN TEATRO SIGLO XXI

FUNDADA PER

JUAN V. MARTÍNEZ LUCIANO (†)

SERIE TEXTOS

L'ÚS DELS POSSESSIUS

*(22a EDICIÓ - PREMIS UNIVERSITAT DE
VALÈNCIA D'ESCRITURA DE CREACIÓ)*

de NOELIA SÁNCHEZ MARTORELL

En la XXII edició dels Premis Universitat de València d'Espectacle de creació, any 2025, en la modalitat de teatre, un jurat format per Kika Garcelán Ortiz, Abel Guarinos Vinyoles, Santiago Pedrosa Barrachina i Ferranda Martí i Campoy com a secretària, declarà guanyadora l'obra *L'ús dels possessius*, de Noelia Sánchez Martorell. Aquests premis estan organitzats per la Delegació d'Estudiants mitjançant el Servei d'Informació i Dinamització (Sedi) i amb la col·laboració de la Facultat de Filologia, Traducció i Comunicació i les Aules de Narratives, Poesia, Arts Escèniques i Cinema del Vicerectorat de Cultura i Societat.

Noelia Sánchez Martorell (Algemesí, 2003)

S'ha format de manera professional en l'àmbit de les arts escèniques a l'Escola Off, a València. Actualment estudia el grau en Filologia Catalana a la Universitat de València. S'interessa no sols pel teatre, sinó també per totes aquelles disciplines que engloben la cultura i les arts. Treballa de cambrera, d'hostessa d'esdeveniments i del que calga. En un futur vol, simplement, estar tranquil·la. També vol córrer una maratón, ser docent i publicar alguna obra més. En un futur ja es veurà. De moment escriu teatre per a seguir vinculada als seus primers estudis. I també perquè troba en aquest gènere un altaveu des d'on comunicar-se d'una manera més segura. O simplement troba una manera de fer-ho. De comunicar-se, que ja és molt. Ha escrit altres obres, però a hores d'ara són totes un simple arxiu a l'ordinador. En un futur ja es veurà.

© Noelia Sánchez Martorell, 2025

© D'aquesta edició, Universitat de València, 2025

Disseny de la portada: Enric Solbes

Printed in Spain / Imprés en Espanya

I.S.B.N.: 978-84-9133-845-1

Dipòsit legal: V-5116-2025

ARTES GRÁFICAS SOLER, S. L. – www.graficas-soler.com

PERSONATGES

FILLA MENUDA

MAMÀ

PAPÀ

FILLA MAJOR

Una família en una casa de la Ribera Alta. En el present.
I també en el passat. En un futur no. No se sap. Ara, sí.
Una família en una casa de la Ribera Alta. Aquesta mateixa família en altres llocs, altres comarques, altres cases, altres ciutats, altres espais, però sempre una família i una casa.

(MAMÀ, PAPÀ, FILLA MAJOR i FILLA MENUDA estan en escena. Amb l'entrada del públic comencen a dividir l'espai fent ús d'una cinta. Mentrestant, poden cantar o taral·lejar alguna cançó. Tracen línies que delimiten les estances d'una casa. Dibuixen sa casa. Poden demanar-se ajuda mentre fan aquesta faena. Poden parlar. Són a sa casa. Estan còmodes. Quan acaben de dibuixar les línies, incorporen en cada una de les estances els elements corresponents: al saló menjador, situat al centre, una taula rectangular i dues cadires diferents i en cadascuna de les habitacions, llençols i un element distintiu de cada personatge. Quan un personatge no intervé directament es queda a la seua habitació. O, si vol, pot seure a les cadires del saló. Pot mirar i escoltar el que ocorre. MAMÀ, PAPÀ, FILLA MAJOR i FILLA MENUDA són a sa casa i, per tant, hi escolten les converses. Són lliures de desplaçar-se, d'eixir d'escena i de tornar-ne a entrar. Pràcticament tot és al seu lloc i, per tant, el lloc ja es pot considerar sa casa.)

FILLA MENUDA: No trobe les claus.

(Els quatre es posen a buscar les claus de FILLA MENUDA.)

PAPÀ: No les pots haver perdudes una altra vegada.

FILLA MAJOR: Sí que pot.

FILLA MENUDA: No podem començar sense les claus.

MAMÀ: Apareixeran.

(Els quatre segueixen buscant les claus de FILLA MENUDA.)

FILLA MAJOR: Les tinc.

FILLA MENUDA: Collons, gràcies.

(PAPÀ i MAMÀ es queden al saló, FILLA MAJOR a la seua habitació i FILLA MENUDA ix de l'espai delimitat. Se situa a l'altra part de les línies que han construït sa casa en escena.)

FILLA MENUDA: Açò no és una obra de teatre. O sí, no ho sé. Ho sent. Ja que esteu ací, o allí, on siga. No sé molt bé on esteu, però podríeu escoltar-la, escoltar-me o llegir-la. No ho sé. Vint-i-cinc pàgines plenes o buides, tampoc sé de què. D'afirmacions, no; de sentències, tampoc. De dubtes. Sí. De l'interrogant s'origina la resta. De l'espera a la resposta, del pensament esgotat i rebuscat

naix açò. Del dubte pot nàixer el teatre i si sé fer alguna cosa és, clarament, dubtar.

Alguna vegada has perdut les claus de casa?

Què fas quan les perds?

A qui crides?

On vas?

Alguna vegada has perdut, però perdut de veritat, les claus de casa?

Com són quan et retrobes amb elles?

Aquestes són les meues claus, les que sempre porte damunt.

No soc tiktoker, soc una persona despistada i sé que amb açò les tinc totes amb mi. Sé que aquest clauer no m'assegura no perdre-les, però me n'assegura la unió. Si ho pense molt, no té sentit. Com tot, supose. En tindre-les així, si en perd una, les perd totes, però preferisc pensar que d'aquesta manera no les puc perdre. Com quan eixíem d'excursió en Infantil i anàvem tots units en una fila. Aprenem malament. A les excursions aprenem que acompanyat no et pots perdre i és mentida. Et pots perdre igual. Però jo, com la mestra que insistia en la unió de tots els alumnes, insistisc en la unió de totes les claus.

Insistir en la unió per por a perdre. Les claus.

Insistir en la unió per por a perdre... persones.

Al llarg de la meua vida he perdut les claus de casa unes quatre vegades. Quatre vegades importants, que entre plors he hagut de confessar a ma mare i, posteriorment, al pare. Primer a ma mare i, posteriorment, al pare. L'ordre de narrar les coses quasi sempre és el mateix. L'ordre d'expressar el que se sent també.